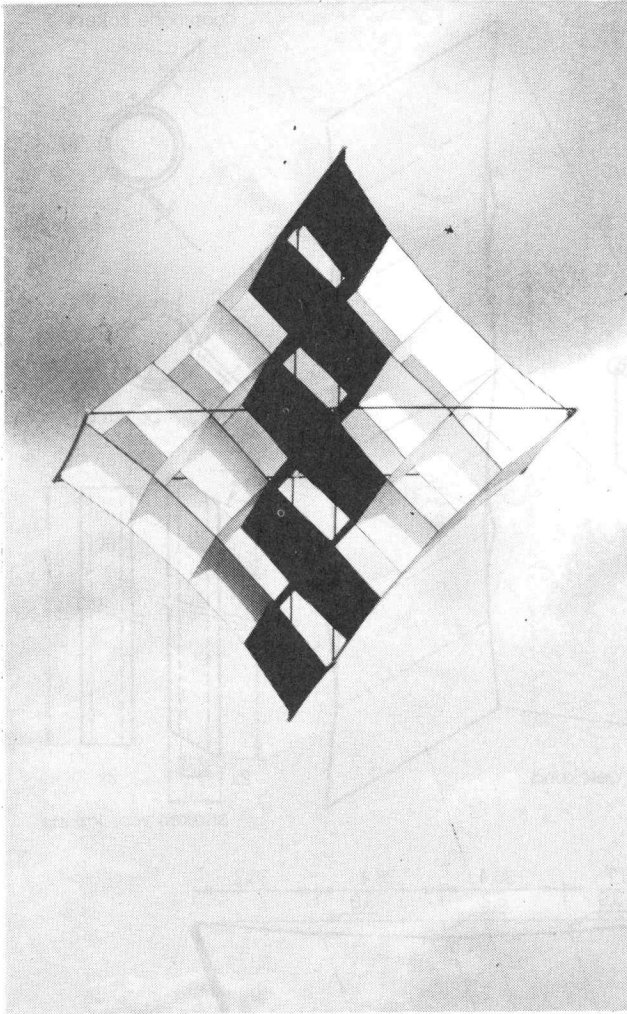

schuine lecornu

Wie pagina 68 van het boek van David Pelham bekijkt ziet dat Joseph Lecornu bedenker was van heel bijzondere vliegers. Zelden zijn ze echter in de lucht te zien. Tien jaar geleden waagde ik me aan één van zijn cellenvliegers. Veel meer dan eerder genoemde afbeeldingen was niet voorhanden.

De gemaakte vlieger was zwaar, maar bij regelmatige wind uiterst stabiel. Viel de wind echter even weg, dan zette de vlieger een beweging richting aarde in. Na wat wijzigingen was het gewicht met zeven-honderd gram teruggebracht. Het vlieggedrag verbeterde enorm.

Onlangs besloot ik een nieuw exemplaar te maken. Ik ging er bij het ontwerpen van de constructie van uit dat het bijna niet meer lichter zou kunnen. Mede dankzij toepassing van koolstofbuis meen ik daar aardig in geslaagd te zijn. Hij staat bij weinig wind tussen "genki's" en "delta's" in. Uiteindelijk is het mijn meest favoriete vlieger geworden.

Mallen

Voor een goed eindresultaat is het gebruik van mallen noodzakelijk. Een klein maatverschil in beide vliegerhelften zal tot scheefhangen leiden en is met de toom nauwelijks meer te herstellen.

De maten in de tekening zijn schoon. Er zal dus aan beide einden van de banen zo'n acht à tien millimeter bijgeteld moeten worden voor de stikranden. Moeten de randen worden omgezoomd in plaats van toepassen van zoomband, dan dient ook hier rekening mee te worden gehouden. De maten van de kokers zijn inclusief stikranden maar exclusief eventuele zoomrand.

Het is mogelijk gebruik te maken van gehalveerde mallen (over de middelste schuine lijn). In dat geval eerst één helft op de stof aftekenen, daarna de mal een halve slag draaien en dan andere helft.

Constructie

Bij de maatgeving is uitgegaan van stokken van één meter (koolstof).

Voorkeur is gegeven aan wat zwaarder doek vanwege mogelijke rimpels bij gebruik van licht doek. Denk bij toepassen van meer kleuren in één baan goed na vóór het uitsnijden van de stof. Er is gebruik gemaakt van twee diameters nylon-staf (12- en 20 mm). Het zal soms lastig zijn aan dit oersterke kunststof te komen, maar mogelijk biedt de "Gouden Gids" hier uitkomst.

In de vier hoeken van de vlieger zit een stuk RF-buis van 14 mm. Op de uiteinden hiervan zitten zelfgemaakte nylon doppen (tek.) (8 x). In deze nylon doppen worden zogenaamde split-doppen (8 mm) vastgezet met een stukje glasvezel volstaf of iets dergelijks van 4 mm (foto 1).

De kruisstukken zijn van aluminium- of messing-buis (foto 2). Ze worden bijeen gehouden door een stukje nylon staf van 12 mm, waarin haaks op elkaar twee gaten zijn geboord. Binnen in de buisjes komt een stukje RF of rondhout. De lengte ervan wordt pas op het allerlaatst bepaald en dient zó lang te zijn, dat bij montage van de vlieger de stokken met enige kracht in hun uiteindelijke stand moeten worden gedrukt. Door het hart van het nylon en de buisjes gaat een pennetje dat de zaak op z'n plaats houdt.

De einden van de RCF stokken moeten worden